

AKKOR ÉJJEL

Visszaadták a ruháját. A karóráját, az ékszereit, az emlékeit. Az órára nem is emlékezett. Felcsatolta a csuklójára, pedig a mutató állt.

Kezébe fogta a táskáját. Könnyű volt, és nagyon szokatlan érzés. Áttette egyikből a másikba, majd a vállára húzta. Mintha új lett volna, az idő legalább a tárgyait megkímélte.

Leszegett fejfelé átsietett az udvaron, öntudatlanul is meg akarta előzni kíséretét.

A férfi ott várt rá.

Beült az autójába. Szorította a táskája pántját, körme a vállába mélyedt. Két emlék járt a fejében egyszerre, amikor ugyanezzel az autóval menekült, és amikor a férfi elvitte, hogy feladja magát.

A rádióban híreket mondtak. Ahogy lakott és forgalmas területre értek, a felvillanó képek tűként hatoltak a tudatába, és elvakították, mint az erősödő napsütés a szemet. A férfi átnyúlt, lehajtotta a napellenzőt.

Megpillantott egy asszonyt. Kiabált, hogy a férfi állítsa meg az autót. Kiszállt, odafutott hozzá, átölelte a berlinerkendőbe burkolt hátát.

– Csókolom, Terus néni, én vagyok az! Ugye, meg tetszik ismerni? - Egy ötvenes nő odalépett hozzájuk, és ellökte őt.

– Hagyja békén az anyámat! Mit akar tőle?

A férfi nem szólt, amikor visszaült mellé. Egy gyorsétterem mellett leparkolt, ő leült a teraszra, míg a rendelésre vártak.

– Tényleg azt hitted, hogy a néni az? – Hosszú idő után ezek voltak az első szavak. Beleharapott a szendvicsébe, lassan, nyámmogva ette.

– Nem ízlik?

– De. Csak elszoktam tőle. Azelőtt... Nem nagyon jártunk ilyen helyekre. – A férfi megkínálta cigarettával, rágyújtottak.

– Menjünk haza?

– Még ne. – A tekintete elfelhősödött. A férfi zavarában mosolygott, bizonyára folyamatosan gyűjtötte a bátorságot ahhoz, hogy bizonyos szavakat kimondjon. De ezek még nem igazi beszélgetések voltak, csak puhatolózások, helyenként pengeélen táncoltak, hogy lassan közeledjenek egymás felé. Nem lett volna muszáj, hogy itt legyen vele. Ha rajta múlik, megkéri a nővérét, jöjjön érte, el is lakhatott volna náluk egy darabig. Mégsem így történt. Az lett volna a legjobb. ha csak ők ketten vannak, és mint az újszülöttek, tiszta lappal, emlékek

nélkül. Úgy bármikor hazamehettek volna. De nem így állt a helyzet, úgyhogy egyelőre csak beszéltek róla.

– Mit szeretnél csinálni?

Benti álmaiban gyakran járt egy játszótéren. Persze nem mondta, hogy valójában is mennyire szívesen hintázna. Felülni egy körhintára... Elszabadulni a földről, ledobni azokat a kötelékeket, amelyek ide láncolták.

– Valamit inni.

Ettől a kijelentésétől a férfi lett komor. Pedig bent az öt év alatt egyetlen kortyot sem ihatott, és többször megfogadta, hogy leszokik a dohányzásról, a leghosszabb ideig hat hónapon keresztül bírta. Ha esténként leült az ágya szélére, és belemarkolt a matracba, az élettől is elment a kedve. Úgyhogy visszaszokott a cigarettára.

Autóztak. A férfi az útra figyelt, ő a buszokat nézte.

– Adsz egy ezrest?

– Mire kell az neked?

– Csak add ide – mondta a nő, és tartotta a kezét.

Megnézte az óráját, mert egy pillanatra elfeledkezett arról, hogy megállt. Felszállt az érkező járatra, hátrament, a férfi autójával követte őket.

Nem akarta, hogy utána jöjjön. Bárkivel cserélt volna az utasok közül. Az egyik hely megüresedett, leült egy másik szikár asszony mellé.

– Elszöktél otthonról? – Ezt meg miből gondolta? Az asszony laposüveget húzott elő a táskájából.

– Ebből merítsél erőt. – Ránézett, megvillant a szeme. Egy pillanatra magára ismert az idegen arcában. – Engem ver az uram. De ha elenged otthonról, az a mennyország. Nincs pihenés, ütnek vagy iszom. Ha este a sebektől nem tudok aludni, itt van ez. – Mutatóujjával megkocogtatta az üveg oldalát. – Már nem kell sokáig kibírnom. – Könnyes lett a szeme, és odahajolt, hogy valamit megsúgjon. – A férjem haldoklik. El fogom hamvasztatni, és a porát szétszóróm az utcánkban. Nincs még lebetonozva. Taposson át rajta mindenki, aki csak elmegy a portánk előtt.

Egy kicsit fázott, amikor leszállt. Megint a táskáját szorította, miközben szemével megkereste a helyet, ahol a férfi leparkolt.

– Te ittál?

– Ki akarok menni a temetőbe. De előbb... Adj még egy ezrest.

A férfi bosszúsan kotorászott a tárcájában.

– Veszek egy üveg bort, leülünk a Duna-parton.

– Ezt te nem érted. – Lecsatolta az órát, odaadta. – Menj és cseréltess benne elemet.

– Nem szállsz be? Gyalog akarsz menni?

A körúton rengeteg kiülős helyet látott. Találomra választott közülük, és bement a söntésbe.

– Két pohár fehéret kérek. – Letette az ezrest a pultra, kisimította. A felszolgáló mosolygott.

– Maga a századik vendég, úgyhogy ingyen ihat.

– Akkor adjon mellé még három felest.

– Jól megszomjazott ebben a melegben.

Mindenki őt nézte. Leszállt az este, és becsalta a törzsközönséget. A férfi odalépett az asztalához, félretolta az üres poharakat.

– Menjünk.

A rádió csupa lassú számot játszott. Biztosan azt akarták, hogy az emberek kibéküljenek egymással. Hogy világbéke legyen, és többé senki ne haljon meg értelmetlenül. Először befelé nyelte a könnyeit, de mire a temetőhöz értek, hangtalanul zokogott.

– Milyen virágot szeretnél?

Rámutatott az egyikre. A férfi két csokor krizantémot vásárolt.

A férfi röhögött. Undorító volt a nevetése, a szaga, a viselkedése. De szerette őt, úgyhogy csak egy módon szabadulhatott meg tőle. Úgy nem kezdhetett új életet, hogy a férfi valahol máshol él, létezik, van, ki és belélegzik, és nevet rajta, kineveti az álmait, a vágyait, az elképzeléseit, a ruháját, a cipőjét, a kissé kiálló fogait, röhög, hogy úgysem viszi semmire, és nemcsak a testén, de a lelkén is megsebezte őt. Neki adta a szüzességét, virrasztott felette, amíg beteg volt, munkát szerzett neki, tőle tanult meg főzni, nélküle tényleg semmi volt, amíg rá nem talált a másik férfira. Akkor egy új ember lett belőle, vásárnaponként a templomban kezdte a napot, amíg ebédet főzött, a prédikációt emésztette, újra képes volt mosolyogni, új otthonra talált, de akkor éjjel nem tudott aludni, úgyhogy hazament, a régi otthonába, és becsöngetett. Csak el akart tőle rendesen köszönni.

A holttestet több réteg lepedőbe és ágyneműbe burkolta. Hajnalig mellette ült, imádkozott, kereste a szavakat a tettére. Gyilkosság? Önvédelem? Belemarkolt a matracba, amely az egyetlen biztos pontot jelentette a teste számára az egész világegyetemben.

A lelke szabad volt. Majd Isten megbocsátja, az a mestersége. A lelke többé nem volt ehhez az emberhez kipányvázva, aki az utolsó perceiben is kinevette, pocskondiázta és megalázta őt. Igaz, hogy ebben benne volt a szembesítés az akkori helyzetével. Az igazságot köpte a szeme közé, azt, ami a legjobban fájt, és mégis, a legnagyobb örömet okozta. Képes volt új életet kezdeni, és a másikat pontosan ennek tudata sebezte halálra.

A cellában eleinte egyszerűen képtelen volt hozzáérni az ágyhoz. Ha levette a lepedőt, a matrac annál mocskosabbnak tűnt. A rabtársai ajnározták, dicsérték, szerelmes leveleket küldtek neki, azt hitték, azért tette, mert a nőt szereti. Ekkor rádöbbsent, hogy egyetlen nő kell szeretni, saját magát ahhoz, hogy túlélje a rá kimért keservesen hosszú éveket.

A csokrot betette a vázába, majd leült a márvány szélére. A hideg, élettelen anyagon az ő teste lüktetett, a gyilkosé. A holt anyag meghajolt az ereje előtt. A másik férfi, aki a jövőjét jelentette, vállára tette a kezét, és ő megfogta a puha, selymes ujjakat.

Így akarta, este beajulni az ágyba. Süket csönd vette körül, ettől is megszokott. Akkor járt itt utoljára, amikor a férfi türelmesen rábeszélte, hogy adja fel magát.

A börtönlelkésznek beszélt az elalvás előtti percekről, az ő saját bárányszámlálójáról. Egyedül volt a megölt élettárs lakásában, és a szoba tele volt véres lepedővel. Egyenként megfogta, betette a kádba, és elkezdte súrolni körömkefével. Valamikor könnyen kijöttek a foltok, valamikor nehezebben. Aztán kivitte az udvarra, amely tele volt emberekkel, tudta, hogy róla sugdolóznak, őt nézik, azt akarják, hogy rájuk figyeljen. Az álomfejtők szerint ezek a projekciók. Úgy kellett tennie, mintha nem vette volna észre őket. Kiteregette a lepedőt, és ha megszáradt, kivasalta, majd betette a szekrénybe. Évente háromszázhatvanöt lepedő, az öt év alatt ezernyolcszázhuszonöt.

Szokás szerint, nyitott szemmel bámulta a plafont.

A férfinek jó volt, ő már aludt.

Abban a régi lakásban járt, amit az örökösök, a megölt férfi gyermekei régen eladtak. Állítólag napokig takarították a vérfoltokat, a bulvárlapok részletesen megírták az esetet. Kinyitotta az ajtót, lassan beljebb lépkedett. Felidézte a frissen vasalt, tiszta ágynemű illatát, és ilyenkor érezte karjában a fájdalmat is, a felázó körmököt, ahogy egy erősebb mozdulat nyomán visszahajlanak. A szobában rend fogadta, és tudta, hogy a szekrények csordultig tele vannak. Ekkor látta meg magán az utolsó lepedőt, remélte, hogy ez lesz az utolsó, egy halvány emléke is volt arról, hogy miután ölt, levette a ruháját, azt is kimosta, reggelre megszáradt, de a rendőrségi vizsgálatok kimutatták rajta az áldozat véréét.

Vizet engedett a kádba, kezével ellenőrizte a hőfokot. Levette a leplet, belemerítette, úgy nyúlt a körömkeféért, hogy oda sem nézett. Ebben a meditációban megjelent a másik férfi is, *a jövője*, karba font kézzel állt az ajtóban, nézte, ahogy csinálta. Kifeszítette az anyagot, majd egyre gyorsuló mozdulatokkal elkezdte súrolni.

Mindig ugyanúgy, mint akkor éjjel.